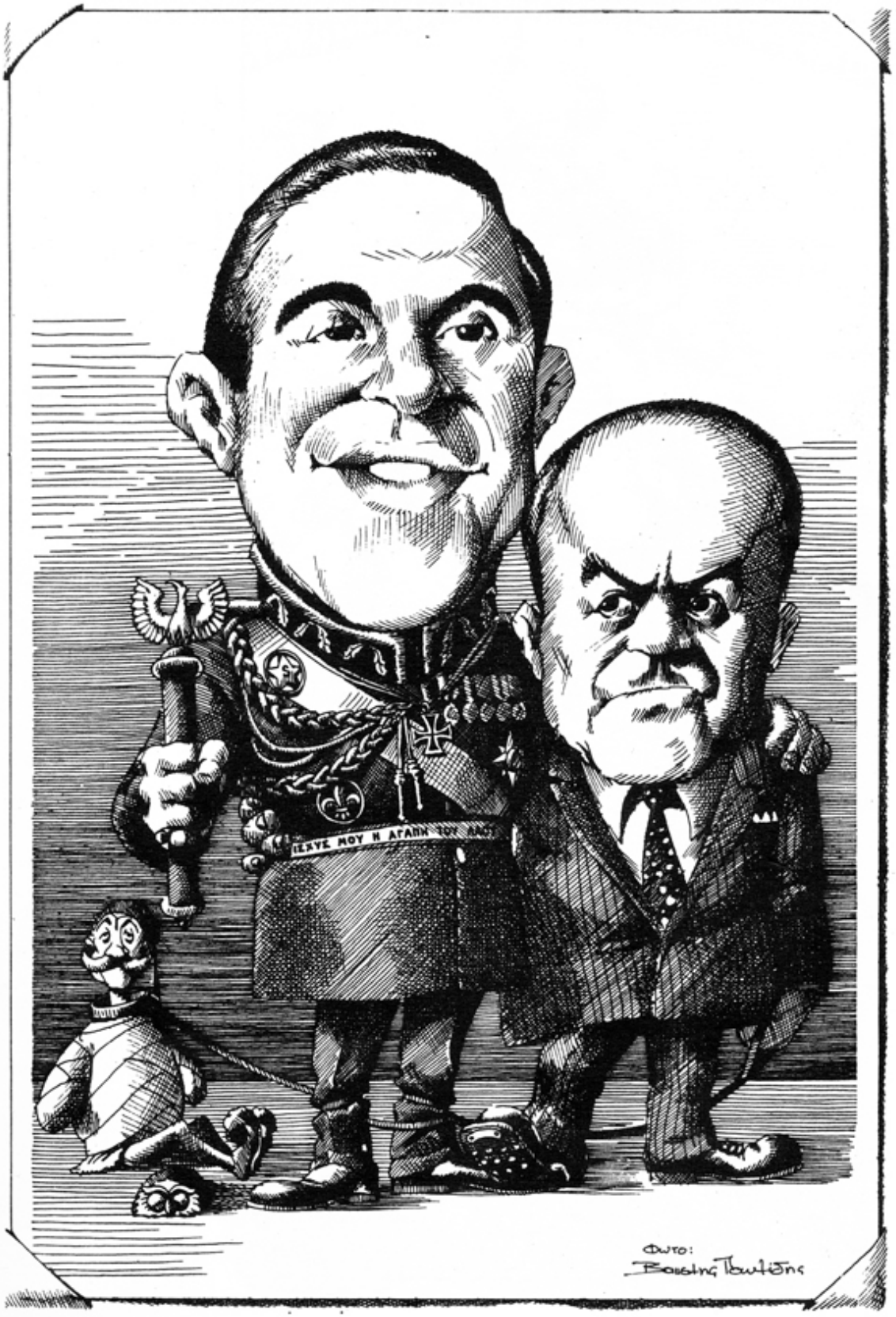
Βασίλης Ραφαηλίδης: Ο βασιλιάς τουρίστας

written by Piera Del Bando | 12.01.2023

Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Αι σχέσεις ημών και του Βασιλέως παρουσιάζονται εις τον σημερινόν Τύπον, με την φωτογραφίαν του Υπουργικού συμβουλίου έχοντος τον Βασιλέα εις το μέσον.
Συνέντευξις Τύπου, 27.4.1967

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ, 5.12.74

Απόσπασμα από το βιβλίο του Βασιλή Ραφαηλίδη, Ιστορία (κωμικοτραγική) του Νεοελληνικού κράτους [1830-1974]

“Ο βασιλιάς τουρίστας”

Χωρίς τη χούντα, ο αρχαικός θεσμός της βασιλείας ίσως να υπήρχε ακόμα στην Ελλάδα. Γιατί αυτός ο άχρηστος θεσμός βοηθούσε πολύ τα ντόπια τσακάλια. Κι αν ζητούμε να μην επανέλθει ποτέ ο βασιλιάς δεν είναι μόνο γιατί ο ίδιος τάκανε τελικά θάλασσα με τη χούντα ή γιατί ο παρωχημένος θεσμός που εκπροσωπεί μπορεί εύκολα και άνετα να αντικατασταθεί μ’ αυτόν του Προέδρου της Δημοκρατίας, αλλά κυρίως διότι τα ντόπια καθάρματα αποκλείεται να μην ξανακάνουν το παλάτι σφηκοφωλιά.

Ο θεσμός της βασιλείας διατηρείται σαν γραφικό κατάλοιπο άλλων εποχών σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες: Αγγλία, Ισπανία, Ολλανδία, Βέλγιο, Σουηδία, Νορβηγία, Δανία. Αλλά εκεί οι βασιλιάδες δεν τολμούν να είναι φαύλοι, διότι το περιβάλλον δεν τους επιτρέπει να είναι φαύλοι. Η φαυλότατη Φρειδερίκη δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτα στην Ολλανδία, ας πούμε.

Η δημοκρατία είναι πρόβλημα ήθους αρχόντων και αρχομένων και όχι τυπικών θεσμών που δεν σημαίνουν τίποτα κατ’ ουσίαν.

Πρέπει λοιπόν να χρωστούμε χάριτες στην χούντα που έδιωξε το βασιλιά, γιατί δεν νομίζω πως οι δημοκράτες θα τολμούσαν να τον διώξουν, σε μια χώρα που πιστεύει στα “γαλάζια αίματα”, είτε των βασιλιάδων είτε των “καθαρών Ελλήνων”.

Η χούντα κατάργησε το θεσμό της μοναρχίας μόλις το καλοκαίρι του 1973. Μέχρι τότε, ο εξόριστος βασιλέας εκπροσωπούνταν από τον εγχώριο αντιβασιλέα, που στην αρχή ήταν ο Ζωιτάκης και στη συνέχεια ο ίδιος ο Παπαδόπουλος. Ο οποίος μετά την κατάργηση του θεσμού, αυτοδιορίστηκε πρώτος πρόεδρος της ελληνικής δημοκρατίας!

Βέβαια, χρειάστηκε να γίνει δημοψηφισμα νόμιμο και τίμιο μετά την πτώση της χούντας, προκειμένου να νομοιμοποιηθεί η κατάργηση του θεσμού της βασιλείας, αλλά πάντως αυτό το δημοψήφισμα ίσως δεν γινόταν αν η χούντα, για δικούς της λόγους και όχι από αγάπη για τη δημοκρατία, δεν έπαιρνε την πρωτοβουλία να διώξει το βασιλιά. Ο οποίος έκανε το λεγόμενο αντιπραξικόπημα, ακριβώς για να σώσει το θρόνο του. Φοβόταν πως θα τον χάσει, όχι απ’ τη χούντα αλλά από τους δημοκράτες μετά τη χούντα, αφενός διότι την ανέχτηκε στην αρχή και αφετέρου γιατί είχε έτοιμη για δράση μια δική του χούντα, υψηλόβαθμη, από στρατηγούς.

Ο βασιλιάς έμεινε ουδέτερος απέναντι στη χούντα μέχρι το καλοκαίρι του 1973. Και μίλησε μόνομετ΄ατην εκθρόνισή του για να υπερασπιστεί τους δικούς του, της ναυτικής ανταρσίας. Για του γάλλους αντιστασιακούς, ακόμα και τους δεξιούς, ακόμα και τους βασιλόφρονες, τσιμουδιά. Βλέπεις, εισέπραττε κανονικά τη βασιλική χορηγία μέχρι το καλοκαίρι του 1973 κι αυτό τον εμπόδιζε να πει κάτι στους εργοδότες του, τουλάχιστον για τους αξιωματικούς που βασάνιζε η χούντα: τους

στρατηγούς Βαρδουλάκη και Τζανεττή, το ναύαρχο Σπανίδη, τον συνταγματάρχη Οπρόπουλο, τον συνταγματάρχη Βάρσο που αυτοκτόνησε, τον ταγματάρχη Μουστακλή, που τον σακάτεψαν εντελώς οι βασανιστές της ΕΣΑ.

Υποτίθεται πως ο βασιλιάς υπαγόρευσε κάποιους όρους στον Πιπινέλη που τον συνάντησε στην Ελβετία τον Αύγουστο του 1969 για να ερευνήσει την πιθανότητα συμβιβασμού του με τη χούντα και την επαναφορά της Ελλάδας στη βασιλική νομιμότητα, αλλά αυτοί οι όροι δεν διατυπώθηκαν ποτέ γραπτά και έμειναν απλές φήμες.